

ikke, at der er lagt dem nogen Hindring i Vejen for at skaffe sig den betalte Medhjælp, de behøve, og det turde være det rette, at den øverste Post i Kommunen er en Grespost, men at vedkommende i øvrigt saa de betalte Kræfter til Raadighed, som de behøve til at udføre Gerningen i Enkelthederne. Jeg veed godt, at det kan være byrdefuldt at være Medlem af Kommunalbestyrelserne, men vil man ikke holde over disse Poster som Gresposter, kommer man efter min Mening ind paa en fejl Vej. Saa siger man: Hvad skulle vi med Kommunalbestyrelserne, det er ikke et passende Hverv for dem. Jeg vil dertil gøre en Bemærkning, som slutter sig til en Bemærkning, der er gjort af det ærede Medlem, at det er et af Fortrinene ved Loven — jeg veed godt, at andre mene, at det er en Mangel derved — at man bygger paa den bestaaende Ordning, henvider sig til den Institution, som er vant til at skønne over lignende kommunale Forhold, og paatalder dens Medvirkning, og jeg tror, at man skal faa den. Derfor kan jeg sige, at i en vis Forstand, i en vis Retning, vil jeg vedtende mig, at man fra et konservativt Standpunkt har sluttet sig til disse Bestemmelser, for saa vidt de gaa ud paa, at man derved slutter sig organisk til og gaar ganske naturligt op i, hvad der er. Det er det rigtige Standpunkt at reformere paa. At der ved Siden af kan træffes vidtgaende Bestemmelser i andre Retninger, er en anden Sag, men det Grundlag er sundt og sikkert at staa paa. Der er ogsaa noget besynderligt i, at man tror, at man vil komme til fordoblede Kommuneskatter. Jeg maa selvfølgelig give det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) Ret i, at naar man fra en Side i Salen siger, at det vil koste mangfoldige Millioner, og man fra anden Side siger, at det slet ingen Ting vil koste, er man ikke berettiget til deraf at slutte, at man har fundet den rette Mellemvej. Har man ikke bedre Grunde for, at hvad man gør, er rigtigt, er der ikke ført Bevis. Men Spørgsmaalet er, om det ikke er rigtigt og forsvareligt paa dette Grundlag at hjælpe de mest trængende i Samsundet, som man altid har maattet og villet og skullet hjælpe, om det ikke er rigtigt at give dem Hjælp paa en humanere Maade og give dem det, de behøve og trænge til. Det er ikke saa, at man villkaarlig kan fratage de vedkommende — deri falder Forslaget sammen med det Forslag, som det ærede Medlem var Ordfører for — hvad der en Gang er tillagt dem. Der er slyn ligesom i det ærede Medlems Forslag givet Afgang til at fratage de

vedkommende, hvad de have faaet, naar Forholdene forandre sig. I det ærede Medlems Forslag staar jo, at om nogen er ophørt at være ubemidlet efter den foregaaende Paragraf, afgøres paa samme Maade, som foran angivet. Nu siger det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds, at Kommunalbestyrelserne saa jo dog et forsværligt usforsvarligt Arbejde, og Ministeren faar et endnu værre Arbejde. Det ærede Medlem havde jo ikke lagt sit Arbejde paa Kommunebestyrelsen, men paa et af den valgt Udvalg, der skulde tiltrædes af andre. Hvad var det nu, vedkommende Udvalg havde Skøn over, og hvad var det, som til hvende og sidst skulde overlades til Ministerens Skøn og Afgørelse? Det var efter § 3 følgende: „Ved ubemidlede forstaaes i denne Lov Medhjælperne ved Haandværk og Industri, Fiskeri og Søfart samt Agerbrug, Indsiddere og Husmænd uden Landbrug, Dyende, Daglejere og ligestillede samt overhovedet enhver Mand eller Kvinde, der efter sine Livsvilkaar maa regne paa Fattigvæsenet eller Belgørenheden som en rimelig Tilflugt o. s. v.“ Det er det, det ærede Medlem vil lade Indenrigsministeren afgøre til hvende og sidst. Men hvilke Medborgere her i Landet, der efter Nødsnødvendighed maa regne paa Belgørenheden for at bestaa i Fremtiden, maa jo dog vistnok erkendes at være et ganske overordentlig vanskeligt Skøn, som jeg ikke kan nægte, maatte falde enhver for Brystet, i alt Fald enhver, der skulde bruge en saadan Demyndigelse. Det forekommer mig, at dermed kan ingenlunde sammenlignes det i hvert konkrete Tilfælde at afgøre, om vedkommende er trængende og hvormeget han trænger til. Det falder i hvert Fald ind under den Kreds af Afgørelser, som Ministeren er temmelig vant til at have. Naar det ærede Medlem mener, at Ministeren vil blive nødt til at møde her om 1 eller 2 Aar — hvis han da overhovedet møder — og sige, at han er ikke gaaet imod en eneste Kommunalbestyrelse, er det jo ganske umuligt at sige, hvad der vil ske i den Retning; men jeg skal kun sige, at den administrative Erfaring allerede om det, vi nu have, taler i høj Grad imod, at det ærede Medlem skulde faa Ret; thi der falder overmaade mange Afgørelser, som gaa Kommunalbestyrelserne imod, og det kunde jo træffe, at der i Fremtiden vilde falde endnu langt flere. Saa siger det ærede Medlem, at det er den fejgeste Lov, han endnu har set, og det begrundes derved, at han ikke kan se, hvad vedkommende skal have, om han skal have det, som det ærede Medlems Forslag sagde, 100 Kr., 200 Kr., og at vi ikke vide, hvor mange der skulle have